

Folketingets Kommunaludvalg

Sagsnr.
2013-08170

Doknr.
115750

Dato
01-07-2013

Folketingets Kommunaludvalg har d. 4. juni 2013 stillet følgende spørgsmål nr. 124 (alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikke medlem af udvalget (MFU) Stine Brix (EL).

Spørgsmål nr. 124:

"Vil ministeren kommentere debatindlægget på Altinget.dk den 27. maj 2013 "Sikring af specialisering kræver nye reformer" af formanden for Landsforeningen LEV, Sytter Kristensen, herunder hvordan regeringen vil sikre, "at borgeren får den hjælp, der er brug for, uanset om vedkommende skal have den af kommunen eller regionen", og uanset hvor i landet vedkommende bor (jf. ministerens pressemeddelelse "Bedre sammenhæng for borgerne" pub. den 1. juni 2013), hvis borgerens kommune ikke visiterer til tilbuddene?"

Svar:

Sytter Kristensen fra Landsforeningen LEV skriver i sit debatindlæg på Altinget den 27. maj 2013, at evalueringen af kommunalreformen i hendes optik overser de vigtigste bagvedliggende årsager til afspecialisering og videnstab på det specialiserede socialområde.

Sytter Kristensen fremfører, at der er behov for en retssikkerhedsreform og en finansieringsreform på det specialiserede socialområde. Formålet med retssikkerhedsreformen skulle være at sikre borgernes retssikkerhed og kvaliteten i de kommunale visitationer. Hun mener således, at borgerne siden kommunalreformen i markant mindre omfang visiteres til de specialiserede tilbud, som de har behov for. Formålet med finansieringsreformen skulle være, at der sikres en rimelig og ikke-tilfældig fordeling af udgifterne på det specialiserede socialområde mellem kommunerne. Hun nævner, at borgere i økonomiske trængte kommuner havner i en helt urimelig situation, hvor det er postnummeret, der afgør, om man får den nødvendige hjælp med den rette kvalitet og specialisering.

Jeg er enig med Sytter Kristensen og Landsforeningen LEV i, at det er vigtigt, at modvirke afspecialisering og videnstab. Netop det hensyn er en væsentlig drivkraft bag den netop indgåede rammeaftale om justering af kommunalreformen, som alle Folketingets partier er en del af.

Forudsætningen for at vurdere, at borgerne ikke får de specialiserede tilbud, de har brug for – som Sytter Kristensen fremfører – er, at vi ved, hvilke tilbud der virker. Udvalget om evaluering af kommunalreformen problematiserer, at den forudsætning er til stede i dag.

Udvalget skriver således i sin rapport, at en af udfordringerne på området er at skabe et bedre vidensgrundlag. Det fremgår, at det specialiserede område er kendetegnet ved mangel på systematiske oplysninger om bl.a. målgruppers størrelse og brugen af

ydelse. Endvidere er der meget beskedent viden og synlighed om effekten af de sociale indsatser. Det giver et dårligt grundlag for kvalitetsudvikling, prioriteringer og faglig styring, som kan understøtte en bedre anvendelse af ressourcerne på området.

Det er bl.a. denne udfordring, som rammeaftalen om justering af kommunalreformen lægger op til at tage fat på. Socialstyrelsen får således til opgave at skabe et nationalt overblik over den specialiserede indsats og en systematisk vidensopbygning om indsatsen for de målgrupper, der har behov for en højt specialiseret indsats, samt hvilke indsatser der virker.

Dertil kommer etableringen af en ny national koordinationsstruktur, som skal give Socialstyrelsen en ny væsentlig rolle med at sikre, at der er det fornødne udbud af tilbud til de mest specialiserede målgrupper. Der kan være tale om, at det specielt er inden for en enkelt region, der ikke findes specialiseret viden, eller der kan være tale om behov for at koordinere indsatsen på lands- eller landsdelsplan. Koordineringen omfatter den samlede vifte af tilbud, hvad enten de er kommunale eller regionale. Intentionen er at understøtte kommunernes anvendelse af tilbuddene, og at tilbuddene udvikles dynamisk i takt med, at behovene ændrer sig.

Med inspiration fra specialeplanlægningen på sundhedsområdet lægger vi her et fundament for en indsats, der er baseret på viden om, hvordan forskellige indsatser virker. Det betyder også, at vi fremover – efter en vis indfasningsperiode – bedre vil kunne vurdere, om borgere, der har brug for hjælp, visiteres til de rigtige tilbud.

Endelig vil jeg i forhold til kommunernes udgifter tilføje, at der i forbindelse med kommunalreformen blev indført en central refusionsordning for særligt dyre enkeltsager med henblik på at skærme kommunerne mod meget høje enkeltudgifter. Der ydes i 2013 refusion til udgiften i den enkelte sag på 25 pct. af den del af den årlige udgift, der overstiger 970.000 kr. og 50 pct. af den del af den årlige udgift, der overstiger 1.800.000 kr. For udsatte børn og unge er grænserne i 2013 henholdsvis 720.000 kr. og 1.440.000 kr.

Med venlig hilsen
Margrethe Vestager